

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

Всички суми за вестника да се изпращатъ до
касиера на св. Митрополия — Варна

Редактира комитетъ.

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се из-
пращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Протоиерей П. Икономовъ.

Все напредъ.

Следъ месечна почивка в. „Хр. защита“ съ нови сили пакъ поема своя стрѣменъ и пълненъ съ опасности, но благодатенъ пжтъ.

Винаги въ служба на истината, на родната прав. църква и на българския народъ — той ще продължи все тъй смѣло и откровенно да си казва думата по злободневнитѣ въпроси, като буденъ и вѣренъ стражъ на православното изпълнение.

Въ този периодъ време, колкото бѣхме въ ваканция, станаха събития отъ мирово значение, които чувствително засегнаха и християнската неправославна, обаче, църква, върху които и ние ще се спремъ въ иднитѣ бройове.

За наша радостъ и утеха, нашитѣ управници сж по мѣстата си и здраво държатъ въ ржцетѣ си кормилото на българския корабъ. Тѣ се оказаха вѣрни слуги на народа си, който все повече се осъзнава и сплотява около трона на обичния си царь.

Радостта ни става още по-голяма, когато виждаме и мѣрките, които се взематъ противъ всички родоотстъпници и предатели, противъ тайнитѣ и явни противодържавни и противоцърковни организации, а именно противъ — масонството и комунизма. Отъ петъ години ние непрестанно пишемъ и биешъ тревога отъ тая свободна трибуна — противъ тия опасни народни врагове. Мнозина сж ни упреждали затова, а дори сж ни и заплашвали, но ние изпълнихме дълга си.

Новооткрититѣ факти — ни оправдаха и потвърдиха, че ние сме били на правъ пжтъ. Въ лицето на масонството и комунизма, ние винаги сме виждали врагъ № 1 за държавата и църквата както и за широкитѣ народни трудещи се маси, въпрѣки, че тѣхнитѣ водачи у насъ успѣха до известна степенъ да убедятъ наивнитѣ, че първата е добре дошла международна, просвѣтна и благотворителна организация, която ще помогне на ограбения и угнетенъ български народъ, а втората ще донесе рая на земята за трудещиятъ се народъ у насъ. Само непоправимитѣ глупци и продажници днесъ могатъ да подържатъ това и то не публично — защото ще бждатъ линчувани.

Тѣзи организации сж били и си оставатъ орждия въ ржцетѣ

на чужденцитѣ и тѣ щедро ги субсидиратъ. Съ прискърбие трѣбва да подчертаемъ единъ новъ фактъ, че въ тая гигантска борба между два мирогледе за новъ редъ въ свѣта, за по-голяма свѣтлина и повече правда и слънце за човѣчесвото, англиканската църква взе страната на тиранията, на жестокия капитализъмъ и разкапалата се плутокрация — страната на тия що гонятъ Бога и църквата. Лордоветѣ и капиталиститѣ на Рузвелта обявиха война на Господа Исуса Христа, подобно на Нерона и Калигула — за радостъ на Сталина и С-ие. Кентерберийския Архиепископъ пише въ своя официаленъ органъ: „Ние трѣбва да пожелаемъ пълна победа на червенитѣ войски и трѣбва да бждемъ готови да имъ окажемъ всичката си подкрепа“ (Б.Т.А.). Сжщия английски Владика е опредѣлилъ 9-й септември, като день специаленъ за молитва — за тържеството на безбожния болшеvizъмъ и е поканилъ по желанието на краля цѣлия английски народъ, да споменава въ молитвитѣ си съветското оржжие“. Какво светотатство?! Каква гавра съ Бога и молитвата? За пръвъ пжтъ въ историята на човѣчеството срѣщаме такъвъ дяволски компромисъ.

Църквата да се моли за тиранитѣ кръволюци... за да доизколятъ останалитѣ още вѣрующа въ Русия и да досѣборятъ църквитѣ?! Такъвъ страшенъ сатанизъмъ и уникумъ по своята жестокостъ, цинизъмъ и садизъмъ — може да се побере въ мозъка само на прогнилата английска буржуазия и разкапалиятъ се вече плутократизъмъ, които не знаятъ на кой духъ служатъ.

Г. г. Чърчилъ и Рузвелтъ станаха ортаци съ антихриститѣ и треперятъ да не падне косъмъ отъ главата на Сталина, който се зае съ кръвта на руската пролетария, до вчера ругана отъ тѣхъ, да спасява лордоветѣ на Чърчила и Рузвелта, най-големитѣ врагове на работническата класа. Какви дни дочекахме!

На друго мѣсто помѣстваме мнението на Чърчилъ за болшевишкия режимъ, за който сега се молятъ Богу англичанитѣ.

Ще продължимъ, на тема: „Страшната комунистическа измама“.

Писма отъ града до селото.

ПИСМО ПЪРВО

Драги бае Димо,

Прощавай, братко, че закъснѣхъ съ отговора си, нѣмаше ме въ София и когато се завърнахъ отъ провинцията, намѣрихъ между другитѣ писма и твоето. Другитѣ четохъ-недочетохъ, твоето ми донесе радостъ. Казахъ на жената: „Ела да слушашъ какво ми пише моя Димо за който толкова пжти съмъ ти говорилъ, нашъ Димо отъ Кривъ-долъ, който носѣше въ торбата си черната плоча, читанката и дърва насѣчени за печката, тъй като общината харчеше за друго и ако остане нѣщо — тогава за училището“. А тя пита: „Защо пъкъ ще носятъ дърва децата?“ — „Защото, казвамъ такива бѣха тогава общинитѣ въ селата, краде кметътъ, краде секретаръ-бирникътъ; двама кметове отидоха въ затвора, дойде третиятъ — и той тамъ. Единиятъ влиза, другиятъ излиза, общинско самоуправление, да го разцѣлувашъ...“ Нали така бѣше Димо? Ами ти ще кажешъ: „Чункимъ и сега общинитѣ сж цѣвнали“. Не е така. Царщината не се урежда за 20—30 години, но, като направимъ разлика между тогавашното и днешното, ще видимъ, че тя е голяма, колкото отъ ваше село до София.

Най-напредъ да ти кажа, че съ голямо удоволствие ще изпълня молбата на всички мои стари ученици въ селото, които не сж ме забравили и отъ името на които ти си подписалъ писмото. Ако не бѣхте чакъ отъ северна България, щѣхте да се срѣщаме отъ време на време, но сега нито времената сж такива, нито пъкъ ни е широко около врата за дълги пжтувания. Ще се разбираме по поща: щомъ ви потрѣбвамъ за нѣщо, ще ми пишете веднага, отъ какво имате нужда; не се стѣснявайте, азъ съмъ насрещенъ. Когато си спомня за моитѣ ученици, сега братати и мустакати мжяги, като ми дойде на умъ за миналото ваше и мое, нѣщо ме погадаличка въ душата, хемъ ми се смѣе, хемъ ми се плаче. Сега да си дойдемъ на думата.

Азъ разбирамъ мжката ви, васъ ви мачкатъ комуниститѣ въ село. Ужъ нѣма партии, ама тѣ сж нѣщо бетеръ отъ партия и сега вие се питате: „Бе джанъмъ, щомъ нѣма либерална, радикална, народна, сговористка партии и партийки, на какво основание има комунистическа?“ Бае Димо, комунистическа партия въ България нѣма, има друго нѣщо, което хемъ е партия, хемъ не е. Какво е то, ще ти го обясня накратко, па ти го кажи и на селянитѣ да го знаятъ.

Най-напредъ нека ви кажа кои сж комунисти въ нашата селска държава. На първо мѣсто това сж младежи-момчети въ селата; въ градоветѣ сж по-дѣрти. Нека започна съ градоветѣ. Като ги напишешъ на списъкъ и като имъ провѣришъ смѣткитѣ, състоянието демекъ, нѣма да намѣришъ нито единъ пролетарецъ. Пролетарецътъ значи голъ човѣкъ, безъ капиталъ, безъ доходъ, ей тъй човѣкъ, дето се казва, само

съ една душа. А то какво излиза? Единиятъ учителъ въ гимназия, другиятъ чиновникъ въ банка, третиятъ пенсионеръ, четвъртиятъ богаташки синчага, а всички заедно — сж такава една буржуазия, каквато азъ и ти нѣма да бждемъ и подиръ 50 години... Е, кажи сега, това пъкъ на какво прилича? Да ти кажа. Споменахъ ти, по-горе, че това не е партия, а една секта отъ охолни, но озлобени хора: фанатици маниаци и съ единъ особенъ вкусъ къмъ да-лекоученостъ, която въ края на краищата завършва съ спорове за она, който духа! Тия хора сж една особена пасмина и, между насъ казано, твърде несимпатични. Тѣ сж въ обществото на буржуазията, посещаватъ кжщитѣ на богатитѣ, ядатъ и пиятъ съ тѣхъ и колкото тѣхъ, голѣми моабетчи, но приказка за комунизъмъ и прочие тѣ не отварятъ, даже клатятъ глави и се съгласяватъ съ мнението на буржуазията. Останатъ ли сами помежду си, тогава отварятъ другия тефтеръ, че като почнатъ: това държава, това управление, това министри, това учени и неучени — всичко въ дѣнъ земя! Пакъ хапнатъ, пийнатъ, нареждатъ новия стрѣй и хайде въ кжщи на топло, до утрешна среща. Така си живѣятъ тия майчини синове, градскитѣ комунисти. Сега да видимъ селскитѣ.

Обикалялъ съмъ цѣла България, познавамъ не само вашето село. Азъ съмъ селски синъ и познавамъ душата на селянина, зная му и радостта и мжката, зная до колко е заможенъ, за да може да направи това и онова. Е добре, Димо, нѣма, братко, мѣсто за комунизъмъ въ нашето село, и тъй да го сучишъ и инакъ, нѣма и туй то!

Преди да се условия учителъ у вашето село, бѣхъ учителъ въ плѣвенско; отъ тогава мина май-май 30 години. Не го крия, бѣхъ съ напредничави идеи, за това ще ви говоря въ друго писмо. После влѣзохъ въ водовъртежа на политическия борби, много видѣхъ и много преживѣхъ. Сега мога да ви кажа, на всички мои стари ученици, че българскиятъ комунизъмъ въ селата е едно недоразумение, една такава игра на скришка-мишка, каквато не се среща въ никоя друга страна на свѣта.

Ама какъвъ комунистъ ще стане, за Бога, тоя селски младежъ, който чака наследство отъ баща си 300 декара!? И какво стана? Оставихъ ги комунисти, съ обѣркани глави, следъ 30 години ги заварихъ дѣрти чорбаджии; измѣрха имъ родителитѣ и заедно съ тѣхъ погребяха и шуротиитѣ си. Днесъ се повтаря сжщата история: най-напредъ станаха друшбаша, после комунисти. Ония, които влѣзоха по-рано въ редоветѣ имъ, ги нѣма вече тамъ, другитѣ, по-младитѣ, като почнешъ отъ 17 до 18 годишна възраст, съставляватъ днесъ комунистическата клиентела на дервишитѣ отъ София. Увѣрявамъ те, бае Димо, и отъ тѣхъ поменъ нѣма да остане, ще си отидатъ и тѣ по реда и тогава човѣкъ съ малко-малко здравъ разумъ се пита:

Мнението на Чърчилъ за Съветския ренимъ

По поводъ размѣненитѣ писма между Рузвелтъ и Чърчилъ отъ една страна и Сталинъ отъ друга, шведскиятъ в. „Стокхолмскъ Тидингенъ“ въ уводна статия резглежда отношенията между Англия и Съветския Съюзъ въ миналото и се спира подробно специално върху възгледитѣ на Чърчилъ по отношение болшевишкия режимъ. Въ тази статия между другото се казва:

Мнението на г. Чърчилъ за болшевицитѣ е общо познато. Дали обаче, г. Чърчилъ сега е промѣнилъ това свое мнение, само защото Сталинъ стана неговъ съюзникъ? Ако бждатъ събрани на едно мѣсто всички изявления и писания на Чърчилъ противъ болшевицитѣ, сигурно би могла да се образува една библиотека. Ние тукъ по липса на възможностъ ще цитираме само нѣкои отъ тѣхъ. На 11.IV.1929 г. при единъ банкетъ на „Алдвичъ Клубъ“, Чърчилъ каза следното: съ болшевицитѣ ние не можемъ да сключваме никакви договори. Ние трѣбва да правимъ разлика между правото и безпавието, между честта и предателството, между прогреса и анархията. (Вижъ Дейли Телеграфъ отъ 12. IV. 1929 г.)

На 30 май 1929 г. въ едно заседание на камарата на общинитѣ г. Чърчилъ заяви: „Болшевицитѣ не е политика, нито нѣкаква идея, е една болестъ, подобна на чума“. (Дейли Невсъ 30.V.1929 г.). По поводъ на московскитѣ процеси и непрестаннитѣ „чистки“ въ Съветския Съюзъ, Чърчилъ заявилъ: „Болшевицитѣ прилича на единъ злокачественъ туморъ, който умаломощавайки и разяждайки организма на човѣка, води го къмъ сигурна смъртъ, но заедно съ нея ще изчезне и болестта. Той би се съгласилъ съ тази смъртно опасна болестъ да прави експерименти на своето собствено здраво тѣло?“. Две-

възможно ли е комунизма въ България да хване дикшиъ при условията, при които израства и загасва, и ако не може, защо става всичко това?

Въ следното писмо ще ви отговоря и на този въпросъ.

Вашиятъ даскалъ:
Дѣлчо Дѣлчевъ

тѣ издадени отъ Чърчилъ книги подъ надсловъ „Ворлдъ Крисисъ“ и „Крѣвъ, потъ и сълзи“, представляватъ истински обвинителни актове срещу московскитѣ вистелници.

Въ направенитѣ презъ 1940 год. отъ Чърчилъ изявления и печатани отъ всички английски вестници се казва дословно следното: „Заслугитѣ къмъ човѣчеството на малката и храбра Финландия сж грамадни. Финландцитѣ показаха на цѣлия свѣтъ своя безпримѣренъ героизмъ и доказаха негодността на червената армия за сериозни операции. Въ нѣколко месечнитѣ тежки борби на северъ, много илюзии относно червената армия бѣха разбити. Сега всѣки човѣкъ може да види какъ болшевиизма прояде и унищожи единъ великъ народъ, какъвто, безспорно, бѣше рускиятъ“. Който, обаче, иска да узнае нѣщо повече относно мнението на г. Чърчилъ за болшевиизма, нека си набави и прочете поменатитѣ по-горе две неговъ книги. Тогава ще може да си направи и правилно заключение за „искреното приятелство“ между Чърчилъ и Сталинъ и моралната стойностъ на тѣхния съюзъ.

Противъ врачуването

Има между насъ такива, които когато имъ се случи нѣкое зло, напримеръ, когато се разболѣятъ, когато имъ се изгуби или разболѣе добитѣка, когато имъ се откраднатъ или загубятъ пари, първата имъ работа е да отидатъ право при врачитѣ и отъ тѣхъ да чакатъ помощъ, радостъ и спасение. Какво глупаво суевѣрие, каква простотия, какъвъ голѣмъ грѣхъ! Въмѣсто да се молятъ на Бога, вмѣсто да търсятъ помощта на докторитѣ и на полицията, тѣ отиватъ да си губятъ времето съ врачитѣ, да си харчатъ напразно паритѣ и още повече да се разболяватъ, да се осакатяватъ и даже преждевременно да умиратъ. И всичко това заради глупавитѣ и коварни магьосници! Припомнете си, братя, думитѣ на пророкъ Илия къмъ царъ Охазовитѣ слуги: „Идете и кажете на царя си, че понеже той въ болестта си остави Бога и се обърна къмъ магьосницитѣ, нѣма да стане отъ постелката си и ще

Менду духа и материята.

Нарамилъ житейския си кръстъ, кой по-леко — кой по-тежко, броди изъ трънливитѣ пѣтеки на живота. Ежедневнитѣ грижи и събитията що се развиватъ около насъ, отвличатъ вниманието ни, до степенъ да не можемъ често пѣти да разберемъ смисъла на живота.

Приковали всецѣло мисълта си къмъ земнитѣ материални блага, ние почти не виждаме небето. Вѣчно заети отъ мисълта—какъ по-добре да подкрепимъ живота си и да обезпечимъ сществуванетоъ си, ние забравяме целта и смисъла на човѣшкото сществуване. Колкото повече живѣемъ само за себе си, толкова повече се отдалечаваме отъ Бога.

Нека се спремъ, макаръ и за моментъ, отъ водовъртежа на живота, отъ злобата на деня и вѣчнитѣ борби за ежедневието и на простичко да се попитаме:

Защо обичаме повече тѣлото си, което е временно и смъртно—отколкото душата си, която е вѣчна, която смъртта не засѣга и която е най-голѣмия даръ, съ който Богъ ни е удостоилъ?

Защо живѣемъ съ такава настойчиностъ да задоволимъ физическитѣ си нужди, а на духовнитѣ си нужди и болести не обръщаме никакво внимание?

Защо тъй страстно обичаме нажититѣ, модата, лукса и комфорта,

умре преждевременно“.

Припомнете си Иова, който, макаръ и да загуби всичко, макаръ и да се мъчеше отъ такава страшна болестъ, никога не помисли да отиде при врачитѣ, а постоянно говорѣше: „По-добре да умра, отколкото да наскърбя Бога“. Припомнете си за разслабения, който тридесетъ и осемъ години се мъчи, но не отиде при никого да му прави магии. Припомнете си и за сиромашъ Лазаря, който и въ дѣждъ и снѣгъ стоеше и гладуваше предъ вратата на богаташа, но не отиде при врачки.

Да, братя, вредно е, срамота и грѣхота е това, което го правиме. Стига вече тия глупости. Богъ ни е далъ умъ и разумъ, за да сдимъ зрѣло върху бедствията, що ни налитатъ и о време да прибѣгваме къмъ Неговата помощъ, а не къмъ помощта на дявола, която винаги е пагубна за насъ. Да се пазимъ, прочее, отъ подобни суевѣрия!

а не обръщаме никакво внимание на добродетелитѣ, които трѣбва да красятъ душитѣ ни?

Защо скърбимъ, когато замърсяваме дрехитѣ си, а никакъ не се смущаваме, когато замърсимъ душитѣ си?

Защо не желаемъ да прочистимъ душата си и да я освободимъ отъ гнѣвъ, грѣха и порока, за да стане тя чиста и свята чрезъ св. таинства?

Защо домѣтъ, въ който живѣемъ—бедна колиба или разкошенъ апартаментъ—всѣки день съ най-голѣмо удоволствие чистимъ отъ прахъ, паяджина и нечистотии, а душата си държимъ потънала въ пороци?

Защо по случай голѣмитѣ великденски или коледни празници или по случай именни дни основно прочистваме гостнитѣ си, а тѣлата си обличаме съ чисти и празнични дрехи, за да посрещнемъ празника и гоститѣ си въ пълна обнова, а не обръщаме никакво внимание на вътрешността си — почерняла и опрашена отъ грѣха и злитѣ помисления?

Защо не се погрижимъ и за нея като я прочистимъ чрезъ св. таинства: изповѣдта и св. причастие — за да бжде и тя въ изправностъ, чиста и свята?

Защо враждуваме противъ себе и тъй небрежно и осждително се отнасяме къмъ този най-скъпъ и безсмъртенъ Божий даръ—душата?

Защо се самоизлъгваме съ една повърхностна вѣра?

Защо по-сериозно не се вгълбываме въ себе си, за да осмислимъ живота си, като Божии творения, които иматъ строго опредѣлена цель тукъ на земята и които единъ день ще даватъ отчетъ за начина по който сж живѣли и сж се ползували отъ св. Христови таинства за опазване и спасение на своята безсмъртна душа?

Защо се задоволяваме само съ кората на плода, а не се постареемъ да използваме цѣлата му сърдцевина?

Християнино, помни думитѣ на Спасителя: „Азъ съмъ хлѣбътъ на живота. Който яде отъ този хлѣбъ ще има животъ вѣченъ и не ще огладнѣе никога“ (Иоан. —6: 35) и редовно и молитвено общувай съ Него. Никога материалното да не надделѣе у тебе до степенъ да робувашъ само на земното и да забравишъ небето, отъ кждето си и кждето пакъ ще отидешъ!

Petronius

Истината за днешната борба менду двата свѣта.

Преди 20 години, следъ героични битки, България задно съ съюзна Германия бѣха разкъсани на живи части отъ силитѣ „победителки“, а народитѣ имъ—подхвърлени на сиромашия, гладъ и вътрешна изнемога. Силитѣ на плутократията и лжедемократията, които завладѣха свѣта, останаха безчувствени къмъ нещастieto на героичния ни селски народъ и съ безумно безразсудие се надсмѣха надъ жестокиятъ страдания на нашитѣ поробени братя. Въ ония мрачни дни на морална разруха, отчаяние и страхотна нѣмотия, българскиятъ народъ не получи подкрепа и отъ руския народъ, който изживѣваше една страшна вътрешна революция. Тъмнитѣ сили на свѣтовното еврейство и масонство установиха въ славянска Русия единъ убийственъ и унищожителенъ за религиозна и родолюбивъ руски народъ режимъ, съчетание отъ решителния марксизмъ и еврейско-масонския интернационализмъ. Въ никой случай не бива да отожествяваме еврейско-болшевишкия режимъ, което е едно, съ руския народъ, което е съвсемъ друго. Не трѣбва да забравяме, че родоначалникътъ на рушителния марксизмъ Карлъ Марксъ е еврейнъ (истинското му име е Мордохай), и като така марксизмътъ, или по-точно

мордохайизмътъ, въ всичкитѣ си проявления е вѣковниятъ стремежъ на еврейството за господство надъ другитѣ народи. Не трѣбва да забравяме сжщо така, че вдѣховителитѣ и вождоветъ на болшевишкиятъ революция въ Русия, Германия и Унгария бѣха чистокръвни евреи и масони. Троцки (Борнщайнъ) — „братъ отъ 33 степенъ отъ ложата Memphis Israel“ Ленинъ — „братъ 31 степенъ отъ ложата Art et Travail“, Литвиновъ (Филкенщайнъ). Зиновиевъ (Апфелбаумъ), Каменевъ (Розенфелдъ), Радекъ (Собелсонъ) и тримата отъ ложата „Северна звезда“, Мартовъ (Цедербаумъ), Сухановъ (Гимеръ), Загорски (Крахмелъ), Стекловъ (Нахамкезъ), Горева (Голдманъ), Мешовски (Голденбергъ), Ларинъ (Лурие), Харитоновъ (Лебензонъ), Солницевъ (Блейхманъ), Парвусъ (Гердфандъ), Флихенщайнъ, Иофе, Миноръ, Гоцъ, Кацъ, Епщайнъ, Цайтлинъ, Шпицбергъ, Коганъ, Абрамовичъ, Шрейдеръ, Залконъ, Бела Кунъ и десетки хиляди сж отъ сжщата раса, и отъ ржцетѣ имъ мъченически загинаха милиони православни. Ние знаемъ, че 3/4 отъ ржководнитѣ мѣста въ днешния Съветски съюзъ се заематъ отъ евреи. По такъвъ начинъ примамливитѣ и упойтелни идеи за свѣтовното братство и равенство между народитѣ

сж едно сигурно прикритие на крѣвожадното еврейство и на неговитѣ вѣковни стремежи.

Еврейско-болшевишкото правителство на Москва не само не подпомогна българскиятъ народъ въ неговото нещастие, но, напротивъ, чрезъ престъпнитѣ агенти на болшевиизма внесе вътрешенъ смутъ въ държавата ни, хвърли го въ братоубийствени борби, подготви атентати въ Божий храмове, опита се да убие върховния вождъ на българския народъ, въ моменти, когато на държавата най-много бѣ необходимо спокойствие и вътрешенъ миръ.

По тоя начинъ „братска“ Москва най-добре служеше на западнитѣ сили-победителки и поробителки.

Зловредната пропаганда се опита да развали съюзната вѣрностъ между германския и българския народи, Московскитѣ агенти увѣряваха българския народъ, че днешната война на Германия е война на установяване на германския империализмъ надъ свѣта, че германскиятъ народъ щѣлъ да пороби национално и икономически българския народъ, че Германия, най-после, ще вѣвлѣче народа въ войната, като ще го остави да се бие на първитѣ бойни линии за нейна смѣтка.

Събитията, обаче, които се развиваха и на които самиятъ български народъ можа да бжде свидетелъ, опровергаха подлата червена клюка и доказаха тъкмо противното — че

Германия не само не ни вѣвлѣче въ войната, но ни осигури миръ и вътрешно спокойствие; че Германия не само не ни пороби, но ни запази свободата и върна свободата на поробенитѣ български земи отъ Дунава до Охридъ море и отъ Черно море до Обридъ; че Германия не ни пороби икономически, но ни подпомогна въ всѣко отношение. Българскитѣ селяни се върнаха отъ нашитѣ граници, по които се биеха германскитѣ войници, за да работятъ хлѣбородната българска земя. Нѣмскитѣ войници за всѣка консумация въ България плащаха честно и по-добре дори и отъ български купувачъ. Дисциплината, показана отъ германскитѣ войски при преминаванетоъ имъ презъ чужди територии (приятелски и неприятелски), нѣма равна на себе си въ историята. Революционнитѣ войски на великия германски Райхъ се биеха за свободата на нашитѣ поробени братя, запазиха независимостта на държавата и спечелиха съ дисциплината, съ другарството и съ чистосърдечieto си сърдцето на българския народъ. Въ лицето на германския войникъ българскиятъ селянинъ, работникъ, занаятчия и дребенъ търговецъ намѣри единъ истински братъ, свой по оржие другаръ, защитникъ и честенъ борецъ за справедливостъ, а не грубъ и жестокъ завоевателъ, както лѣжеха езицитѣ на червенитѣ.

Съветскиятъ съюзъ се обяви про-

А. И. Мановъ.

По източното църковно пѣние*)

Въ първите години на християнството, отдѣлно, самостоятелно, установено пѣние не е имало. Сжщитѣ свѣтски мелодии, които народитѣ пѣли, служили и за църковно пѣние. Съ постоянното прииждане на нови и нови народи въ християнството, сж се умножавали и видоветѣ на мелодиитѣ. Затова не е било чудно да се е пѣло въ онова време въ църквитѣ по еврейски, фригийски, славянски, грѣцки и други мелодии. Отъ тая нестабилност и неопредѣленост на пѣнието въ църквата мнозина еретици сж се постарали да се възползватъ, като вмѣтали въ нея такива пѣсни, които да угодятъ само на слуха на църкуващитѣ се и ги привлекатъ така къмъ себе си. Противъ тѣхъ се опълчилъ въ онова време най-много св. Иванъ Златоустъ, който казва: „Нещастнико, ти би трѣбвало съ трепетъ и благоговение да повтаряшъ ангелското славословие, а ти въвеждашъ тукъ външни обичаи: махане на ржце, тропане съ крака и движение на тѣлото. Твоятъ умъ е по-мраченъ отъ театралнитѣ сцени, и каквото се върши тамъ, ти го пренасяшъ въ църквата“.

За да ограничатъ своеволията въ църковното пѣние и се систематизира то, св. Иванъ Дамаскинъ, сирецъ (776) изработилъ осмогласното пѣние, а следъ него, Кукузель отъ Драчъ, българинъ по произходъ, го усвършенствувалъ, като обогатилъ пѣнието съ художествени музикални изрази, по които да се пѣе неотклонно въ църквата.

Отъ този моментъ, църковното пѣние се е стабилизирало въ опредѣленост. За по-голяма сръжност и художествено изпълнение, пѣснотворцитѣ ритмирали своитѣ творения, като приспособявали едновременно къмъ творбитѣ си и типични опредѣлени мелодии, по подобие на които да се пѣятъ и други съ еднакъвъ ритъмъ пѣснопѣния. И така, пѣснотворцитѣ станали едновременно и пѣснопѣвци. Романосъ сладкогласниятъ (VI в.), самъ билъ съставилъ кондака „Дѣва днесъ“, самъ приспособилъ мелодията и самъ за първи пжтъ я изпълъ на Рождество Христово отъ амвона.

По таквъ начинъ виждаме, че по-голямата частъ отъ църковнитѣ пѣсни въ оригинала сж ритмирани и къмъ тѣхъ сж приспособени опре-

дѣлени типични мелодии. Само на „самогласнитѣ“, остава да се приспособятъ известнитѣ и опредѣлени музикални изрази за 8-тѣ гласа съ своитѣ видове — ирмологически, стихирачески и пападически. Това що се отнася до оригиналния текстъ.

Мелодията, обаче, на славянския текстъ, които е буквално неритмиранъ преводъ, не може, освенъ да се доближи до оригинала само въ „самогласнитѣ“, които и въ оригиналъ не сж ритмирани. Колкото, обаче, се отнася до „подобията“, които както казахме, въ оригиналъ сж ритмирани, не може да се приспособи къмъ тѣхъ напълно типичната опредѣлена мелодия, тъй като славянскиятъ преводъ не е ритмиранъ. Затова, тукъ ще се приспособятъ музикалнитѣ изрази, опредѣлени въ 8-тѣхъ гласа съ своитѣ три вида пѣния, съ възможна приближеност къмъ оригиналната мелодия.

Покойниятъ Сарафовъ въ своето ржководство за църковното пѣние стр. 110 съветва „Гробъ Твой Спасе“ напр. да се пѣло на първи гласъ по „Камени запечатану“, понеже било отбелязано по първи гласъ да се пѣе. Споредъ насъ, обаче, по-правилно е да се пѣе по втори гласъ, както това става въ наши и грѣцки църкви.

Колонитѣ на вестника не позволяватъ да се разпространимъ повече по този въпросъ. Това, обаче, правимъ въ издадената ни книга „Сжщността на източното църковно пѣние“.

Отъ всичко до тукъ казано следва, че единъ добъръ пѣвецъ трѣбва:

1) Да разбира съдържанието на текста на пѣснопѣнието за да приспособи умѣло съответстващата мелодия споредъ смисъла му.

2) Да владѣе добре и сръжно всички музикални изрази на 8-тѣ гласа съ своитѣ видове пѣния.

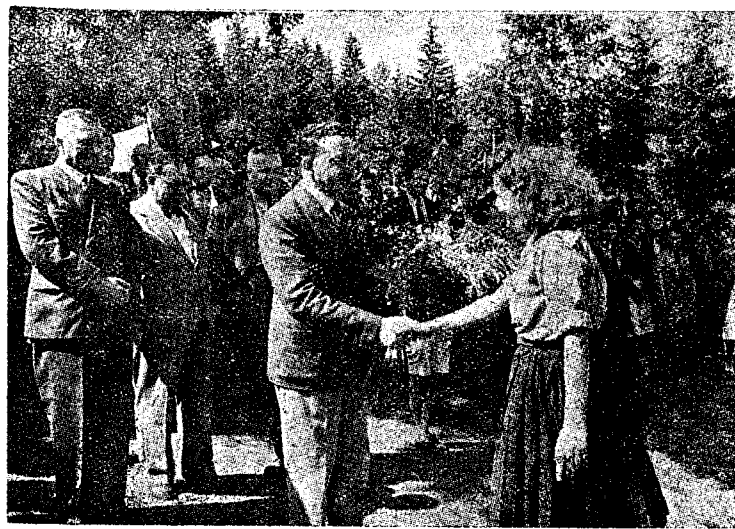
3) Да има приятенъ гласъ и църковенъ „ифосъ“. Това последно условие е едно отъ важнитѣ за добро църковно пѣние.

За добиване на всичко това, изисква се дългогодишна практика при пѣвецъ владѣющъ горнитѣ условия. За съкратеностъ, обаче, като сподѣляме и одобряваме напълно целесъобразнитѣ мисли изказани отъ г. Цвѣтанъ Георгиевъ въ брой 13 на в. „Християнска Защита“ прибавяме и следнитѣ:

дония къмъ България. Презъ пролѣтта на 1941 година, обаче, Съветска Русия подкрепи заговорницитѣ на генералъ Симовичъ, които се канѣха за два дни да бждатъ въ София.

Не бѣха ли съветски и англо-еврейски агенти ония, които подготвяха преврата въ България на 13 априлъ 1941 година и кроеха смъртта на хиляди невинни жени и деца въ България, поставяха на разорение земята на българския селянинъ и получаваха доларитѣ и паритѣ на чужденци и врагове, за да видятъ българския народъ потъналъ въ собствената си кръвъ до поясъ?

Въ една своя речъ Адолфъ Хитлеръ обясни днешната борба между двата свѣта: „Два свѣта—въ единия случай това сж децата на народа, въ другия случай — децата на паричната аристокрация. Щомъ като въ тази война сж поставени да се борятъ златото съ труда, капиталътъ съ народитѣ и реакцията съ напредъка на човѣчеството, то нека се знае, че трудътъ, народитѣ и напредъкътъ ще спечелятъ победата. Презъ цѣлия си животъ бѣхъ голтакъ. При родителитѣ си нищо нѣмахъ. Самъ себе си числя къмъ голтацитѣ и съмъ се борилъ винаги само за тѣхъ. Застѣпахъ се за тѣхъ и предъ свѣта се явихъ като представител на голтацитѣ“. — Така каза Хитлеръ. А борцитѣ за освобождението на пролетарията отъ хищния

Въпрѣки усиленитѣ и изключителни времена, нашето правителство и тая година уреди лѣтовища и станове за децата на нашитѣ работници. Ето, че и г. Министъръ Габровски ги спохожда и имъ се радва. Пролетарията отъ С.С.С.Р. вижда лицата на „народнитѣ комисари“ само на екрана на киното, тъй като тѣ не се движатъ между работницитѣ, а ходятъ само въ бронирани коли. А нашитѣ министри свободно и винаги сж всрѣдъ насъ. Безспорно, че тия жертви се ценятъ както трѣбва отъ родителитѣ на тия деца—свидни рожби на България, и всичко това още повече укрепява любовта имъ къмъ отечеството.

Св. Синодъ да състави въ София комисия отъ вещи музиколози по източното църковно пѣние. На тая комисия да възложи да избере най-мелодичнитѣ пѣснопѣния отъ кой и да е авторъ. Епархийскитѣ митрополити да изпратятъ въ София най-добритѣ пѣвци изъ епархиитѣ си, ако иматъ такива. Тѣ, следъ като бждатъ проверени отъ комисията, да изпълнятъ опредѣленитѣ пѣснопѣния предъ микрофона. Направенитѣ плочи да се изпратятъ въ семинариитѣ, пѣвческитѣ и други училища и въобще всѣкъде, гдето се преподава или изучава източното църковно пѣние.

Тия плочи да се използватъ въ училищата и семинариитѣ презъ време на обѣдъ, вечеря или закуска и въобще на свободно време, като презъ всичко това време се повтарятъ отъ поставенитѣ плочи пѣти съ ифосъ художествени пѣснопѣния. Отъ постоянното повтаряне на тѣзи пѣснопѣния ще се вътѣпи на слушателитѣ художественитѣ изрази отъ всичкитѣ видове гласове, и тѣхния музикаленъ багажъ ще се обогати, и ще могатъ да се използватъ по-лесно при самостоятелно пѣние. Отъ псалтикийнитѣ книги, колкото и да сж добри тѣ, не може да се добие изкуството на пѣние, особено ифоса, толкова, колкото отъ непосредственото слушане на единъ вещь слад-

когласенъ пѣвецъ съ ифосъ. И понеже подобни добри пѣвци навсѣкжде и постоянно не може да се намѣрятъ, то плочитѣ най-рационално може да изпълнятъ тази задача.

Изъ неиздадената ми книга „Сжщността на източното църковно пѣние“.

Почитай духовнитѣ лица!

Презъ първитѣ християнски времена се появили голѣми недоразумения между нѣкои клирици и миряни, вследствие на което захванали да се клеветятъ предъ императора Константинъ Велики. Този мждъръ господаръ, безъ да прочете безъ даже и да погледне на тѣзи клеветнически писма, заповѣда да донесатъ една запалена свѣщъ и като ги изгаря до едно, казва: „Ако азъ съ собственитѣ си очи бѣхъ видѣлъ, че нѣкое духовно лице върши нѣщо лошо, съ дрехата си щѣхъ да го закрія, за да не види никой неговитѣ грѣшки“.

ПЕЧАТНИЦА „ПРОСВѢЩЕНИЕ“

П. Зенгиновъ — Варна

Телефонъ 21-38

тивъ империализма, а се би въ Финландия, за да владѣе чужди земи, завоюва Полша и пороби независимитѣ балтийски държави: Литва, Летония и Естония.

Съветскиятъ съюзъ се обяви противъ капитализма, а подкрепи борбата на ултра-плутократитѣ.

Съветскиятъ съюзъ се обяви за покровител на славянството, а зароби славяни отъ Полша, Литва, Летония и Естония.

Съветскиятъ съюзъ се обяви за мира, а води до днесъ две кръвопролитни войни въ Финландия и Полша.

Съветскиятъ съюзъ се обяви противъ шовинизма, а подкрепи заговорническата шайка на генералъ Симовичъ и на сърбизма, за да внесе смутъ и война въ югоизтока, въ оня моментъ, когато Германия бѣ постигнала успокоение на Балканитѣ, чрезъ влизането на Югославия въ тройния пактъ.

Кой е виновенъ за гибелта на славянството, и по-специално на Югославия: Германия ли, която положи всички усилия да постигне миръ на Балкана, или Съветскиятъ съюзъ, който тикна сърбитѣ въ борба ерещу Райха на страна на плутократитѣ?

Презъ есенъта на 1940 г. съветската пропаганда, чрезъ хвърчащи листовѣ, подканяше българския народъ да сключи воененъ съюзъ съ СССР, като обещавахе присъединението на Тракия и частъ отъ Маке-

капиталъ въ свѣта, командувани отъ своитѣ еврейски вождове, подкрепятъ борбата на плутократитѣ.

Първитѣ, които нанесоха съкрушителния ударъ на комунизма и пораженството въ училището, въ университетата, въ селото и всрѣдъ трудящитѣ се въ България, бѣха онѣзи здрави национални елементи, синове на селяни и работници и бедни българи, които срещу идеята се бориха съ идея, а не съ насилничество и тероръ. На лѣжливата, кръвожадната, братоубийствена и пораженска идея тѣ противопоставиха по-човѣчната, по-истинната и по-осъществимата национална идея за братско разбирателство между всички българи, за премахване на класовата омраза, за социална правда, за национална свобода и истински народенъ миръ за изнемогващия и страдащъ български народъ, и Богъ ги подкрепи.

Нашиятъ дългъ въ този исторически моментъ е да запазимъ героично хладнокръвие въ тази гигантска борба, въ тоя величественъ двубой между социалния национализъмъ и кръвожадния еврейски болшевизъмъ.

Да запазимъ независимостта на българската държава и земята на нашия народъ отъ робството на болшевизма! Защото богатитѣ и преситени българи ще бждатъ добре дошли съ своето злато и съ своитѣ капитали въ страната на плутократитѣ, но българскиятъ се-

лянинъ ще загуби за винаги земята си, а българскиятъ работникъ и занаятчия ще станатъ роби на чужди интереси!

Нека се отдадемъ на трудъ и вжтрешна възмога за Велика България, защото храбритѣ германски войни бранятъ човѣчеството отъ болшевишката напасть.

Нека бждемъ готови да бранимъ земята си педа по педа! Нека се покажемъ достойни за великитѣ жертви на дѣдитѣ и бащитѣ ни!

Само едно селско-трудово социално национално движение ще ликвидира съ масонско-плутократическата плесень въ страната ни, ще смаже комунизма, ще обуздае капитализма и ще осигури хлѣбъ, щастие и правда на всички трудящи се въ България. Лѣже-противомасонски и противоеврейски организации не ще спасятъ родината. България нѣма нужда отъ капиталистически и юдомасонски слуги.

България иска истински вжтрешенъ миръ, който може да се гарантира отъ една народна българска власт на чисти и честни българи, ржководени отъ Върховния великъ и мждъръ вождъ на цѣлокупна България.

Да бждемъ готови за величествената победа надъ гибелния на човѣшката цивилизация еврейски болшевизъмъ!

(Изъ месеч. сп. „Трудъ и Радостъ“, кн. XI и XII).

Иванъ Казъловъ.

Нестинарството.

Въ деня на св. св. Константинъ и Елена т. г. (3.VI.) за първи път се демонстрира, макаръ и твърде безуспешно, този старинен обрядъ, на аязмото край с. Владиславово, варненско.

Доста популяризиранъ напоследък чрез вестници и списания, той привлече на горната дата голъмо мнозинство: любопитни и върующи.

По поводъ на това ще изложимъ на кратко сжщността и произхода на този необикновенъ и рѣдъкъ обичай.

Нестинарството е било широко разпространено въ българскитъ села изъ Странджанския край: Конакъ, Бунаръ-Хисаръ, Мързево, Пенекъ, Рѣзово, Влаца, Маджуре, Пиргоплу и др., а сжщо и въ българо-погърченитъ: Каланджа, Кости и Бродилово. Днесъ, обаче, се е запазило само въ селото Вургари, малко-търновско.

Най сжщественитъ обряди въ нестинарския обичай сж били: колене на курбанъ, пѣне похвални пѣсни (стихове) въ честъ на св. св. Константинъ и Елена, игране въ огъня и пророкуване и предсказване на бждещето.

Подготовката за чествуването на празника е започвала въ миналото още на 1 май, когато по-виднитъ нестинари въ селото или отъ нѣколко сжседни села, се събиратъ въ къщата (конака) на главния нестинаръ, комуто поднасятъ подаръци, а той ги отвежда въ своя собственъ параклисъ въ къщата си, кждето се помолватъ, следъ което ги гощава. Това предварително посещение имало за целъ да се уговори, по какъвъ начинъ да се отпразнува деня на св. св. Константинъ и Елена.

На самия празникъ се отслужва отъ свещеника Божествена литургия. Всички селяни, облечени празнично, се събиратъ предъ църквата. Единъ младъ нестинаръ изнася иконата („конизмата“) на св. Константина, обкичена съ цвѣта и украсена съ стари монети и цѣлото множество, съ гайди и тъпани, начело съ иконата, потегля за аязмото на св. св. Константинъ и Елена, пѣйки:

Слава на тебе,
Св. Константине,
Слава на тебе

Тукъ се освещава вода, коли курбанъ, пѣятъ и играятъ хоро до обѣдъ. Тогава е ставало и свиждането на светиитъ отъ дветъ сжседни села, споредъ както се е уговаряло на първомайското съвещание. Напр. нестинаритъ отъ с. Кости, съ иконата на св. Константина, а по нѣкога съ кръстове, слънца и хорувги, заедно съ свещеника и начело съ нестинарската музика, потеглятъ за сжседното село Бургари. Гостенинтъ светецъ спира на известно разстояние отъ сборното мѣсто и чака гостоприемния светецъ да го посрещне. Тържественъ е билъ момента, когато се срѣщатъ дветъ страни — иконитъ отъ дветъ села се допирали и почуквали, което означавало поздравление, цѣлувание. Цѣлували се и нестинаритъ. Тъпанитъ и гайдитъ на дветъ села свирѣли едновременно и биели оглушително, по ритъма на пѣсенята, която се пригласяла:

Тръгнали ми сж тръгнали,
Утрина рано ф'недѣля,
Милиятъ св. Константинъ
И три моми лефтери.

Връщането отъ аязмото става съ сжщата церемония, както при отиването. Шествието, презъ време на което се случвало да изпадатъ въ трансъ нѣкои нестинари или нестинарки и да започнатъ игрането на своя ритмиченъ танцъ, движейки се къмъ селото, спира до конака предъ селския мегданъ, иконитъ и тъпанитъ се оставятъ въ конака и множеството си разотива.

Привечеръ, селяни и гости се събиратъ на мегданя, кждето предварително е запаленъ огроменъ огънь, около който назначени хора поли-

вали вода, да се образува калъ за играчитъ въ огъня.

Когато се смрачи пристигатъ нестинаркитъ съ иконитъ въ ржце, взети отъ конака и следъ заобикаляне църквата три пжти, навлизатъ въ площада около голѣмата жарава. Гайдата засвирва хороходна пѣсенъ и около огъня се заиграва необикновено хоро. Следъ това музиката везапно засвирва особена нестинарска свирня, сжщо хороходна.

Въ този моментъ, който е истински нестинаръ, обърква обикновеното хоро, разтреперва се като листъ, посинява, очитъ му потъмнѣватъ и погледа му става разсѣянъ. Общото хоро се разваля и всѣки гледа да вземе мѣсто край огъня за наблюдение. Първъ се хвърля най-буйниятъ, грабва иконата съ дветъ си ржце и играе.

Въ такова настроение, когато у нѣкого отъ играчитъ въ огъня не стинари се яви желание да предсказва, дава знакъ и музиката спира. Тогава вдъхновениятъ нестинаръ предсказва какво ще се случи за селото или за нѣкого, ако не почита св. Константина, или какво трѣбва да извърши, за да спечели неговата закрила и благоволение. Този моментъ, изглежда да е най-важниятъ въ цѣлия нестинарски обичай. Споредъ нѣкой негови познавачи, предсказанията сж били задължителни, особено за главния нестинаръ, който въ това отношение се явява изпълнител на една обществена длъжност.

Когато лицето на нестинара започне да се прояснява, той вече излиза отъ огъня невредимъ, но изтощенъ и тутакси гази калната земя, ако е приготвена такава. Своята неповредимостъ тѣ обясняватъ съ вѣрата въ Бога, въ св. Илия, който гасѣлъ огъня предъ тѣхъ. Вѣрното е, че тѣ не си служатъ съ предпазни срѣдства и смѣтатъ за грѣхъ подобно нѣщо.

Щомъ свърши играта, всички нестинари отиватъ въ своя параклисъ, кждето оставятъ светиятъ тъпанъ и иконитъ на мѣстото имъ, съ което се завършва религиозната церемония. Веселбитъ, обаче, продължаватъ още нѣколко дни. Ако презъ това време се засвири нестинарската свирня, тѣ търсятъ огъня да играятъ. Тогава казватъ за тѣхъ, че св. Константинъ ги „прихваща“. Презъ друго време тѣ губятъ тая си страсть. Най-почитаниятъ и праведенъ се счита оня, който устоява най-продължително въ огъня и който предсказва най-точно бждещето.

Произхода на нестинарството, по всичко личи, не е български. Самитъ мѣстни жители казвали: „То не е българско, а чуждо“. Правдоподобно е да се мисли, че той е езически обичай, пренесенъ на християнска почва.

Коленето на курбанъ и пр. явно говорятъ за езически произходъ на нестинарството. Но както църквата, безсилна да го изкорени, е гледала да го приспособи къмъ християнството, като го прикрепилъ къмъ най-близкия по време и значение християнски празникъ, така и самитъ нестинари, преследвани отъ официалната църква, гледали да се приспособятъ, като възприели нѣкои отъ нейнитъ тайнства и обряди. А своя особенъ случай, игрането въ огъня, тѣ сжщо считатъ като частъ отъ християнскитъ обряди и затова, който гледа на тѣхъ съ недовѣрие, считатъ го за противникъ на вѣрата и на св. Константина.

Изъ чуждия печатъ.

Богословския факултетъ въ гр. Кишиневъ закритъ.

Следъ окупацията на Бесарабия отъ болшевикитъ, богословския факултетъ се бѣ премѣстилъ въ гр. Яшъ—Молдова. Следъ реокупацията наново на Бесарабия, ромънското правителство закри богословския фа-

култетъ, а богатата богословска руска и ромънска библиотека, както и професоритъ разпредѣли по другитъ богословски факултети.

Противорелигиозната напасть въ Бесарабия. Избити свещеници. Затворени църкви. Фалшивъ московски епископъ.

Борбата противъ църквитъ и духовенството започнала още въ първитъ дни следъ окупацията на Бесарабия.

Свещеницитъ сж били малтретирани и избивани, а които сж успѣли да се укрятъ, сж били изпратени на заточение въ Сибиръ (Изброе ни сж имената на всички избити и заточени свещеници.) Болшевикитъ ходѣли отъ къща на къща да събиратъ икони и свещени предмети, като ги унищожавали. Християнитъ старателно сж ги укривали, кждето можели, като голѣма частъ отъ тѣхъ занесли въ църквитъ. Нѣколцина възрастни свещеници, които не сж могли да се укрятъ, а сж останали по домоветъ си, сж били заставени да не излизатъ на улицата, като не имъ се позволявало да си купуватъ нищо.

Гръцкитъ и липованскитъ църкви сж били превърнати въ конюшни.

Като връхъ на всичко това, споходилъ ги нѣкакъвъ си московски епископъ—Алексей Сергеевъ, който извършилъ св. служба срещу Коледа въ гр. Кишиневъ. Той билъ младъ човѣкъ, на около 40 год., високо образованъ и квартирувалъ въ обществена. Целта на този фалшивъ епископъ е била да изтрѣгне нѣкакви сведения отъ останалитъ живи свещеници. И, действително, следъ като разпиталъ всички свещеници, той изчезналъ.

Църквитъ били обложени съ 12

хиляди рубли данъкъ, а свещеницитъ съ 4 цѣли рубли. Който мжжъ влизалъ въ църква, вториятъ денъ е бивалъ повиканъ на разпитъ въ полицията.

Изъ в. „Универсул“, бр. 227.

ХРОНИКА

— Свърши се лѣтната ваканция. Съ този брой почваме наново работата си. Мнозина изглежда не сж прочели бележката отъ миналия брой, че сме въ ваканция и ни обсипаха съ писма и запитвания: защо не имъ се изпраща вестника, кои сж причинитъ, че вестника спря и пр.

— Църковнитъ настоятелства въ Епархията да изпращатъ своевременно всички обяви за търгове, даване подъ наемъ на църковни ниви, имоти и пр. въ Епарх. органъ в. „Хр. Защита“, който се получава въ всѣко село въ Епархията и въ главнитъ центрове на страната.

— Умоляватъ се г. г. абонатитъ да побързатъ и си изплатятъ абонамента отъ 20 лева за вестника, тъй като годината вече изтича.

— Тия отъ г. г. абонатитъ и читателитъ ни, които сж имали добрината да пишатъ писма до редактора и му задаватъ въпроси, да иматъ малко търпение. На нѣкои зададени въпроси отъ общественъ характеръ ще отговаряме съ съответни статии. Молимъ следете внимателно всѣки брой.

— Съгласно решението на Епархийското годишно събрание, околийскитъ секретари сж длъжни редовно да изпращатъ дописки изъ духовния животъ на околията. Чакаме.

Църковно настоятелство с. Житница, Провадийско.

Обявление № 12.

с. Житница, 27 августъ 1941 година.

Обявява се на интересующитъ се, че на 20 септември т. г. отъ 9 до 12 часа преди обѣдъ въ канцеларията на общинското управление ще се произведе търгъ съ явно наддаване за отдаването подъ наемъ за срокъ отъ четири години слѣднитъ църковни ниви:

1.	Нива въ мѣстността „Падински пжтъ“	отъ 5:3 декара
2.	„ „ „ „ „Коджа тепе“	„ 8:4 „
3.	„ „ „ „ „Карантията“	„ 5 „
4.	„ „ „ „ „Бостанъ тарла“	„ 13:2 „
5.	„ „ „ „ „Бамбала“	„ 5:9 „
6.	„ „ „ „ „Караачъ йолу“	„ 16:8 „
7.	„ „ „ „ „Джевизъ тарла“	„ 4:7 „
8.	„ „ „ „ „Чакалъка“	„ 4:2 „

Първоначална оценка за нивитъ Бамбала, Бостанъ тарла, Караачъ йолу, Коджа тепе и Падински пжтъ по . . . лв. на декаръ годишно, Джеvizъ тарла, Чакалъка и Карантията по . . . лв.

Залогъ за участие въ търга 5%.

Наема е предплатенъ.

Данъка е за смѣтка на църквата.

Нередовнитъ къмъ църковната кѣса не се допускатъ да участвуватъ въ търга.

Всички разноски по търга: гербъ, публикации и др. сж за смѣтка на наемателя.

Поемнитъ условия могатъ да се видятъ всѣки денъ въ канцеларията на църквата.

Отъ настоятелството.

Благодарность

№ 13

Църквата Св. „В. М. Димитрий“ с. Житница, Провадийско, изказва своята благодарность на почтенното семейство Димитра и Никола Райкови за подарената икона Господъ Иисусъ Христосъ изработена специално за владишкия тронъ на сума 2000 лв.

За тоя имъ щедъръ даръ Всевишния да възнагради тѣхъ и чедата имъ съ здраве, щастливъ животъ и всичко добро.

с. Житница, 31 августъ 1941 год.

Отъ настоятелството.

Църковно настоятелство с. Падина, Провадийско.

Обявление № 13.

Обявява се на интересующитъ се, че на 25 септември т. г. отъ 10 до 12 часа преди обѣдъ въ канцеларията на кметския намѣстникъ ще се произведе търгъ съ явно наддаване за отдаването подъ наемъ църковната нива въ мѣстността „Санъръ-дере“ отъ 48:3 декара раздѣлена на петъ парцела.

Наемния периодъ е четири годишенъ.

Първоначална цена 60 лв. на декаръ годишно.

Наема е предплатенъ.

Залогъ за участие въ търга е 5%.

Данъка е за смѣтка на църквата.

Всички разноски по търга, гербъ и др. публикации сж за смѣтка на наемателитъ.

Отъ настоятелството.